

[Lis Noer Holmberg]

gør ikke noget ved det. Lad os dog sige rent ud nu: Der er ikke noget at gøre.

Derfor vil jeg gerne sige, at det er udmærket, at ministeren nu kommer med en redegørelse, og så må vi jo ud fra den kunne give disse mennesker klar besked.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Fru Lis Noer Holmbergs bebrejdelse for manglende ærlighed rammer i hvert fald ikke Fremskridtspartiet. Vi har klart og tydeligt sagt, at selv om finansministeren fik forærende alle Rockefeller og andres rigdomme, så var der ikke en øre mere til tjenestemandspensionisterne og dem, der råber op om at få samordningsfradraget formindsket, og det siger vi fortsat til dem, for kravet er aldeles urimeligt.

Og så er det meget rigtigt, som fru Lis Noer Holmberg siger, at de føler, at de har fået for lidt i løn i sin tid. Hvem føler ikke, at de har fået for lidt i løn? Det kan enhver komme og sige. Jeg er selv vokset op i et tjenestemandshjem, hvor vi fik den faste og gode løn ned igennem 1930'erne, hvor naboen måtte gå arbejdsløs og virkelig havde det dårligt. Vi var glade og lykkelige for, at min far fik den høje løn, som tjenestemænd alle dage har fået, hvor de absolut ikke har noget at bekymre sig over.

Det er også forkert, når fru Lis Noer Holmberg var inde på, at det var en opsparring, som de foretog. De, der ikke oplevede pensionsalderen, fik intet ud af deres opsparring, og det viser, at det ikke er nogen opsparring. Fordi man henlagde 6,25 kr. ved fiktivt bogholderifup til en såkaldt pensionskonto engang i 19-hundredeg-og-hvad-ved-jeg, 1938, eller hvornår det nu var, kan man selvfølgelig ikke gøre krav på nu at få omkring 12.000 kr. om måneden i pension. Det har overhovedet ingen sammenhæng med, at man har lavet disse bogholderitrukkasserier før 1969, at sige, at de sparede op til en pension. De har intet sparet op, og de har fået fuld løn for deres arbejde. Hvis de ikke var tilfreds med den løn, de fik for deres arbejde, så kunne de have søgt noget andet arbejde. Min far kunne have gået arbejdsløs, hvis han ikke ville være skolelærer. Han foretrak altså at være skolelærer med alle de fordele, det indebar i 1930'erne, og det var vi alle sammen glade for. Og sådan gælder det for alle tjenestemænd; de har fået mere end rigeligt af staten.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagenes overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af lovforslag nr. L 145:

Forslag til lov om ændring af lov om en kommunal tjenestemandret. (Organisationsansvar m.v.).

Af indenrigsministeren (Thor Pedersen).
(Fremsat 17/1 90).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Hanne Andersen (S):

Dette lovforslag svarer til det foregående forslag på statens område, hvor vores ordfører, hr. Hans Jørgen Jensen, gav positivt tilsagn. Det gør vi også her.

Det betyder, at der kan anlægges sag ved den kommunale tjenestemandret, så der kan kræves bod, hvis – og jeg siger hvis – organisationerne støtter arbejdsnedlæggelser eller er passive over for arbejdsnedlæggelser.

Et lovforslag kunne jo betyde, at man anser problemet for stort og alvorligt, men det er det ikke. Det er en stille tilpasning. Vi har her i landet organisationer, der naturligvis siger, at deres medlemmer skal passe deres arbejde, og det gør medlemmerne også, så i virkeligheden er det en lovgivning for undtagelserne, vi her taler om.

Der indsættes en bemyndigelse i § 2, stk. 5, og vi vil gerne have opklaret det, der står i bemærkningerne om, at ministeren kan gå ind og fortolke indgåede aftaler og udvide tjenestemandrets kompetence i visse sager. Vi er lidt betænkelige, men ministeren kan forment-